

COM HO CELEBREM?

✦ CADA DIMECRES A LES 11 DEL MATÍ A
RÀDIO LA MINA (102.4 FM)

www.radiolamina.com

✦ UN ALUMNE/A DE CATALÀ ENS
PARLA DEL SEU NADAL

✦ ESCOLTA'L I PARTICIPA EN EL NOSTRE
CONCURS

✦ TRUCA AL **93 381 79 50** I TINDRÀS UN
FANTÀSTIC PREMI DE LA QUETA!!!

VOLUNTARIAT PER LA LLENGUA

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CENTRE DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA
DE BADALONA I SANT ADRIÀ

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

Centre de Normalització Lingüística de Badalona i Sant Adrià
SLC Badalona – Av. d'Alfons XIII, 14-16, entl. 1a. – tel. 93 398 46 30 – badalona@cpnl.cat
SLC Sant Adrià – C/Mare de Déu del Carme, 22 – tel. 93 381 20 05 – santadria@cpnl.cat

Extracte del programa *Com ho celebrem?* Ràdio La Mina

PROGRAMA 1. Emès el 7 de novembre de 2007

Text de l'alumna Anna Maria Cherp

“El dia de Santa Llúcia és per mi un dia molt especial, ja que va néixer el meu fill Gerard. Ja fa onze anys d'això i per mi és el més important que m'ha passat a la vida, amb totes les alegries i disgustos que donen els fills.

Precisament en Gerard és qui m'ha ajudat a buscar informació sobre la festivitat de Santa Llúcia. Diu que la nit de Santa Llúcia és la nit màgica més llarga de l'any. També és la festa dels advocats, de la vista i de les modistes.

Hem trobat a Internet que hi ha un poble d'Almeria on el dia de Santa Llúcia el carrer s'omple amb l'olor a “boja burrera” cremada. El fum de “boja burrera”, enganxosa i aromàtica, serveix per alliberar-se dels problemes de la vista durant tot l'any.

A la platja es fa una foguera i quan el foc s'ha consumit, els més atrevits fan saltirons petits sobre les brases; alguns amb un pal llarg i altres sense res.

Una companya de classe que es diu Anna m'ha dit que a Badalona també es feien fogueres aquell dia.

Per Santa Llúcia és també quan es comencen a adornar els carrers i les cases particulars preparen el Nadal. Cada any posen les paradetes de la Fira de Santa Llúcia. Les escoles aprofiten per portar la canalla a veure-les. Després els nens hi porten els pares a comprar.

Jo, a casa meva, cada any poso l'arbre de Nadal ple de boletes vermelles, llums, collarets i altres guarniments. Al peu de l'arbre hi posem el tió, tapat amb una flassada perquè no passi fred i amb un got d'aigua.

Al moble posem un petit pessebre i cada any hi afegim figuretes noves.

Després, al balcó, hi posem els llums i el pare Noel aleshores esperem l'arribada de la Nit de Nadal i cantem la cançó per fer cagar el tió, ens mengem els caramels i cantem nades. Bé, tot i que a en Gerard ja no li agrada gaire tot això...

I, és clar, al desembre també celebrem l'aniversari del meu fill Gerard, amb tots els seus amics de l'escola. També ve el seu pare i acabem la festa els tres junts. Jo crec que aquest és el millor regal que li podem donar al meu fill, veure els seus pares junts.

Espero que us hagi agradat.

Anna”

Extracte del programa *Com ho celebrem?* Ràdio La Mina

PROGRAMA 2. Emès el 14 de novembre de 2007

Text de l'alumna Maria Teresa Pastor

“En un poble de Badajoz, que es diu La Morera, el meu sogre em va explicar que la nit de Nadal el que es fa és: primer, uns dies abans, el jovent va al camp i cullen unes herbes que es diuen caramuixes. Amb aquestes herbes i a la plaça de l'església es prepara una foguera.

Després, la Nit de Nadal, a les 9 o les 10 de la nit, surten unes quantes colles d'amics per tots els carrers del poble, uns amb esquelles agafades al cinturó i altres amb matraques agafades amb les mans -uns estris que fan molt de soroll- i van picant a totes les portes cantant i rient, i demanen que els donin alguna cosa o, si no, els trencaran una terrissa davant de la porta.

Uns veïns els donen formatge, d'altres embotits o dolços i n'hi ha que també diners. Amb tot això van cap a la plaça de l'església i puguen al campanar, es mengen tot el que els han donat i fan molta gresca i xerinola. Per acabar, baixen a la plaça i fan la foguera entre cants, crits, soroll i molta alegria.

Així és com passen la nit de Nadal en aquell poble de Badajoz.”

Extracte del programa *Com ho celebrem?* Ràdio La Mina

PROGRAMA 3. Emès el 21 de novembre de 2007

Text de l'alumne Paco Santos Molina

“Hola! Em dic Paco i us explicaré com va ser una nit de Nadal que vaig viure fa vint anys i com ha canviat tot durant aquest temps.

Eren les vuit de la tarda i gairebé tota la família érem a casa de la meva tieta fent sarau. Ja havia arribat pràcticament tothom, els qui vivien a Barcelona i alguns que havien vingut del poble (d'Andalusia) a celebrar el Nadal, ja que la meva àvia vivia aquí amb els meus tiets.

No hi faltava res: el pessebre i l'avet estaven posats i tota la casa estava guarnida amb motius nadalencs.

El pare i els tiets estaven al menjador xerrant i prenent una copeta de vi. La mare s'estava amb l'àvia i les tietes eren a la cuina preparant el sopar.

Tothom estava molt content. Feia anys que no ens reuníem tants per Nadal. Hi eren gairebé tots els germans.

Cap a les deu de la nit ens vam posar a menjar un pica-pica. Els nens seien en una altra taula separats dels adults. Això era tradició: sempre s'havia fet i d'un any per l'altre passaves de seure amb els nens petits a seure amb els adults segons els anys que tenies.

De sobte van trucar a la porta. Van obrir i va aparèixer un home disfressat que cantava cançons nadalenques. Va entrar al menjador cantant i de cop i volta va agafar la meva àvia i li va fer una abraçada. Tothom va restar quiet i l'home va dir: ‘¿No me conocéis?’. Era un altre fill de l'àvia que havia vingut d'Andalusia per passar el Nadal amb la seva mare. Uns es van posar a plorar, altres reien i picaven de mans emocionats i els nens tocaven la pandereta.

L'àvia es va emocionar molt i van haver de donar-li una mica d'aigua i un mocador perquè plorava molt de l'emoció.

Després d'aquesta sorpresa ens vam posar tots a sopar. Hi havia de tot: pernill salat, formatge, marisc, canapès... Vam menjar sopa de galets de primer plat i garrí al forn de segon (“cochinillo” en castellà, *potser també ho diria*). De postres, flam amb pinya i préssec natural. Després els adults van brindar amb cava i tots ens vam fer molts petons.

I un cop acabat el sopar, van posar a taula fruits secs, polvorons, panses i tot allò que és típic d'aquestes festes. Un dels meus tiets va començar a cantar i el meu germà va anar a buscar la seva guitarra. Es va formar tal sarau que fins i tot els veïns van venir a prendre alguna coseta a casa. A la gent ja li començava a fer una mica d'efecte l'alcohol...

Sobre les tres de la matinada, com era tradició, els homes van anar a buscar xurros amb xocolata per a tothom i jo ja no em recordo de res més. Em vaig quedar adormit al sofà pensant en els Reis Mags...

Ara, des que la meva àvia no hi és, mai més hem tornat a reunir-nos tota la família sencera.

Ara el Nadal ja no és el mateix. S'ha tornat molt consumista i no tan familiar com era abans. Per la televisió ens mostren el Nadal d'antany perquè ens enyorem i comprem compulsivament. S'està substituint la tradició per l'afany de tenir coses materials, les llàgrimes de l'àvia, per un sopar en un restaurant amb gent que no coneixes, els nens cantant per les portes, per música a tot volum dins d'un cotxe i, el més important, s'està perdent el valor de la família."

Extracte del programa *Com ho celebrem?* Ràdio La Mina

PROGRAMA 4. Emès el 28 de novembre de 2007

Text de l'alumna Àngels Suárez

“La Nit de Nadal la passem a casa meva tota la família: les meves dues filles, els meus gendres i les meves quatre nétes. També ve el meu cunyat i la meva consogra amb el seu altre fill.

Per sopar faig l'escudella amb galets i carn d'olla, i de segon faig porcell al forn. Bé, de fet, faig moltes més coses perquè no tot agrada a tothom i llavors faig plats especials per acontentar tothom. De postres, això sí, tots mengem torrons i polvorons.

En acabar, posem els regals a sota de l'arbre sense que ens vegin les petites. Llavors se sent la cançó del trineu (Jingle bells) i ve el Pare Noel, que és un de nosaltres disfressat (cada any li toca a algú diferent) per repartir els regals a tothom, però les meves nétes petites li tenen por. Bé, n'hi ha una que és molt bona detectiu i sempre troba que el Pare Noel porta una peça de roba de la iaia o alguna altra cosa sospitosa...

Ara m'ho passo molt bé amb la família celebrant el Nadal. Quan jo era petita, no recordo que els meus pares fessin cap celebració a Granada”

(Aclariment:

Us vull fer un aclariment als nens i nenes que ens estiguin escoltant. Ja sabem que és horari escolar, però com que hi ha molts virus que ja estan atacant, potser algun nen o alguna nena avui no ha pogut anar a l'escola i està sentint la ràdio. Mireu: de vegades els adults fem coses rares. Per exemple, de vegades ens agrada disfressar-nos de Pare Noel i repartir els regals nosaltres mateixos a les criatures de la casa.

No us espanteu, el Pare Noel o els Reis continuaran venint a casa vostra encara que els vostres pares o avis hagin tingut la idea de disfressar-se'n.

Total, que cadascú ha de tenir molt clara quina és la seva feina. Els adults ens podem disfressar, podem anar a comprar algunes de les coses absurdes que de vegades demanem al Pare Noel o als Reis perquè ja intuïm que no ens ho portaran... però heu de saber que tant els Reis com el Pare Noel són insubstituïbles.

Una cosa ens diferencia: ells són màgics i nosaltres no...)

Extracte del programa *Com ho celebrem?* Ràdio La Mina

PROGRAMA 5. Emès el 5 de desembre de 2007

Text de l'alumna Lidia Taboada

“El 31 de desembre és una de les festivitats més grans que se celebra al meu país, el Perú.

Els amics es posen d'acord per reunir-se a casa d'algú, altres prefereixen anar-se'n a una discoteca però tots es reuneixen per celebrar la nit de Cap d'Any o la vigília de l'Any Nou.

L'objectiu és divertir-se perquè es pensa que, segons com diguis adéu a l'any vell, així ho passaràs l'any següent.

En aquesta època de l'any el clima canvia de l'hivern a l'estiu i no fa calor ni fred; és un clima temperat.

Tradicionalment es menja gall dindi al forn i vi per sopar.

Hi ha algunes supersticions, com la de posar-se roba interior de color vermell i menjar raïm amb les dotze últimes campanades de l'any tot demanant un desig per cada gra. Hi ha persones que cremen coses velles, per exemple roba, o fan ninots grans amb la roba vella per cremar-los a la mitja nit.”

Extracte del programa *Com ho celebrem?* Ràdio La Mina

PROGRAMA 6. Emès el 12 de desembre de 2007

Text de l'alumna Mercè Martínez

“La nit de Reis és una festa molt bonica. Jo la tenia una mica oblidada, però ara que tenim dues nétes petites ens hem retrobat amb la tradició i la festa.

Sempre anem a un poblet molt petit de Girona tota la família. Allí entre tots fem uns fanalets a les nenes per anar a la cavalcada dels Reis.

Vénen amb unes carrosses i quan arriben a la plaça del poble agafen els nens perquè els donin les cartes. La meva néta l'any passat els va donar el seu xumet i de seguida se'n va penedir.

Després tota la canalla i gairebé tot el poble anem cap a l'església, que és plena a vessar.

Els Reis fan una mica de xerradeta i els nens es queden bocabadats. Després tots els petits s'hi acosten i els donen un regalet.”

Extracte del programa *Com ho celebrem?* Ràdio La Mina

PROGRAMA 7. Emès el 19 de desembre de 2007

“L’aranya” del llibre de Josep Carner
Deu rondalles de Jesús Infant:

“Una vegada era una aranya que vivia confortablement al sostre d’un estable, i quan ja arribava l’hivern, l’aranya que ja s’amagava i es deixava portar pel son del fred, tot esperant que arribés de nou el bon temps, diu que de sobte va sentir un gran soroll, eren Josep i Maria que entraven per instal·lar-se allà, però Maria no es trobava bé, estava embarassada, i al moment va néixer en Jesús, envoltat d’una llum i una aurèola que resplendia i enlluernava a tothom.

Fora, als boscos i camps del voltant, eren plens de gent que esperaven la bona nova, i en veure la lluentor que sortia de l’estable tots i totes van entrar a veure’l, oferir-li els millors regals de cadascú i adorar-lo. L’aranya des d’allà dalt del sostre no entenia res, i amb tanta gent que envoltava l’Infant, tampoc no veia res, així que molt dissimuladament, tal com només ho saben fer les aranyes, va anar baixant i baixant, i caminant per sobre els caps de tothom, va arribar ben bé a davant del nen Jesús. L’aranya estava ben enlluernada de tanta llum; ja li hauria agradat de tenir-ne, ni que fos tan sols una miqueta, per poder-se comparar amb la lluerna o cuca de llum.

Però Jesús, sabedor dels desitjos de l’aranyeta, la va assenyalar amb un dit i enlairant-lo va fer que l’aranya no només s’enfilés cap amunt sense fil, sinó que també va començar a tenir llum pròpia, i cel amunt es va convertir en una estranya estrella. Des d’allà dalt veia el món molt diferent: gent que no coneixia, que parlaven en altres llengües, molts l’assenyalaven i quedaven bocabadats d’aquella lluentor.

Un mag de barba llarga i blanca que rondava perdut damunt del seu camell, en veure aquella mena d’estrella la va començar a seguir. L’aranya de mica en mica desfeia el camí que havia fet per la foscor del cel; al cap de no res va ser un altre home savi amb una barba llarga i rossa, qui es va posar a fer camí també seguint l’estrella; els dos homes es van trobar i van decidir anar plegats. Unes hores més tard va ser un tercer home, més vell que els altres i de barba negra, que, enlluernat per la resplendor d’aquell astre estrany, se’ls va afegir, i tots tres... seguint, seguint aquella aranya plena de llum, al cap d’un dies van arribar a l’estable i també van poder adorar Jesús i oferir-li els seus presents.”